

CONACUL GREAVESDRAKE

Natalia Arron supraveghează cu ochi critic mutarea surorii ei mai mici înapoi la Greavesdrake. Genevieve fusese exilată câteva luni. Dacă ar fi să judeci după șirul de servitori care intră pe ușă cărând cufere, ai zice că fusese plecată ani de zile.

— O să fie plăcut să dorm din nou în patul meu, spune Genevieve.

Inspiră adânc. Aerul de la Greavesdrake miroase a parchet lustruit, a cărți și a mâncarea delicioasă și otrăvită care fierbe în bucătărie.

— Și patul din oraș este tot al tău, spune Natalia. Nu te preface că ai suportat o povară.

Natalia o studiază pe Genevieve cu coada ochiului. Are obrajii trandafirii și ochii ei violeți strălucesc. Părul lung și blond i se revarsă pe umeri. Lumea spune că ea este frumoasa familiei Arron. Dacă ar ști numai ce gânduri monstruoase trec prin căpșorul ei draguț!

— Acum, că ai venit acasă, fă-te și tu utilă, spune Natalia. Ce se mai șoptește pe la consiliu?

— Povestea a fost spusă așa cum ne-ai instruit tu, răspunde Genevieve. Că regina Katharine a supraviețuit în fața atacului

dat de ursul reginei Arsinoe și că s-a ascuns cu viclenie până se va termina totul. Dar au mai fost și alte povești.

— Ce povești?

— Prostii, în general.

Genevieve face un gest cu mâna. Dar Natalia se încruntă. Prostiile devin adevăruri dacă sunt repetate suficient de mult de mai multe guri.

— Ce fel de prostii?

— Că, de fapt, Katharine nu a supraviețuit. Unii chiar susțin că au văzut-o când a murit, alții spun că au văzut-o când se întorcea acasă, că avea pielea cenușie și plină de noroi, că îi curgea sânge din gură. Au ajuns să-i spună Katharine Moarta-Vie. Ți închipui așa ceva?

Natalia scoate un hohot de râs ca un lătrat. Își încrucișează brațele la piept. E ridicol. Dar tot nu-i place povestea asta.

— Dar ce s-a întâmplat cu ea în zilele alea cât a lipsit? Întrebă Genevieve. Nici măcar tu nu ai aflat?

Natalia se gândește la noaptea aceea, când Katharine s-a întors acasă, plină de noroi și de sânge de la nenumăratele răni. Cum stătea în hol, mută, cu părul negru și murdar acopeindu-i fața. Arăta ca un monstru.

— Știi destule, spune Natalia și se răsuțește pe călcâie.

— Se spune că s-a schimbat. Cum s-a schimbat? E destul de puternică să înceapă antrenamentul de otrăvire?

Natalia înghite în sec. Nu va mai fi nevoie de antrenament pentru otrăvire. Dar nu spune nimic. Înclină capul și apoi o conduce pe Genevieve pe hol, ca s-o vadă pe Kat cu ochii ei.

Merg împreună în capătul conacului, acolo unde lumina e mai slabă din cauza draperiilor trase și unde nu se mai aud zgomotele făcute de servitorii care cară cuferele lui Genevieve.

Genevieve își pune mânușile de călătorie în buzunarul pantalonilor. Arată foarte elegant cu jacheta ei fină de culoarea cornalinei. Se scutură pe coapse de un praf imaginar.

— Sunt atâtea de făcut! spune ea. Mai e puțin până vin peștorii.

Natalia ridică un colț al gurii. *Peștorii*. Numai că unul singur a cerut o întâlnire cu Katharine. Cel cu părul blond-auriu, Nicolas Martel. Deși Katharine avusese o prestație impresionantă la ospățul otrăvit de la Beltane, ceilalți doi peștori aleseră s-o curteze pe Arsinoe.

Arsinoe, cu fața ei plină de cicatrice, cu pantalonii ei zdrențăroși și cu părul ei tuns și neîngrijit. Nimeni nu putea fi atras de una ca ea. Probabil erau curioși din cauza ursului.

— Cine s-ar fi gândit că regina noastră n-o să aibă decât o solicitare? spune Genevieve, interpretând expresia amară a surorii ei.

— Nu contează. Nicolas Martel e cel mai bun dintre toți. Dacă nu am fi fost aliați de atâta timp cu tatăl lui Billy Chatworth, pe el l-aș fi preferat.

— Pe Billy Chatworth l-am pierdut în favoarea Reginei cu Urs, mormăie Genevieve. Toată insula știe asta.

— Billy Chatworth va face așa cum îi poruncește tatăl său, se răstește Natalia. Și nu-i mai spune Regina cu Urs lui Arsinoe. Nu vrem să se răspândească porecla asta.

Cotesc pe hol și trec de scara care duce spre camera lui Katharine.

— Nu e în camera ei? întreabă Genevieve, văzând că trec de ea.

— Nu se mai știe acum unde e.

O menajeră care duce o vază cu flori albe de leandru se oprește să le facă o plecăciune.

— Unde e regina? o întreabă Natalia.

— În solar, răspunde fata.

— Mulțumesc! spune Natalia.

Apoi îi dă jos gluga de pe cap, dând la iveală părul ei vopsit în blondul familiei Arron, la care se văd rădăcinile castanii.

— Acum du-te și îngrijește-ți părul!

Solarul este o încăpere luminoasă și deschisă, cu multe ferestre descoperite. Pereții sunt văruiți în alb, iar pe sofa sunt o mulțime de perne colorate. Ai zice că nici nu face parte din casa familiei Arron, și de obicei nu e nimeni aici, doar eventualii musafiri. Dar Genevieve și Natalia o găsesc pe Katharine înăuntru, fredonând înconjurată de pachete învelite în hârtie.

— Uite cine e acasă! spune Natalia.

Katharine așază capacul unei frumoase cutii de culoarea purperei. Apoi se întoarce spre ele cu un zâmbet larg.

— Genevieve, spune Katharine. Îmi pare bine că tu și Antonin v-ați întors la Greavesdrake.

Genevieve rămâne cu gura căscată. Nu o mai văzuse pe Katharine de când venise acasă. Și atunci arăta groaznic. Murdară și cu unghiile rupte.

După cum se holbează acum la ea, Natalia își dă seama perfect ce gândește. Unde e fetița cu ochii mari și naivi și cu cocul ei bine strâns? Fata slăbuță care înclină capul și râde doar dacă mai râde cineva?

Oriunde ar fi acea Katharine, aici nu e cu siguranță.

— Antonin, murmură Genevieve după ce își recapătă vocea. A venit deja?

— Desigur, răspunde Natalia. Pe el l-am chemat mai întâi.

Șocată de regină, Genevieve nici nu poate să se îmbufneze. Katharine se apropie de ea și o prinde de talie, iar dacă a observat tresărirea lui Genevieve la gestul neașteptat și neobișnuit, cel puțin nu a arătat-o. Se mulțumește să zâmbească și o trage spre mijlocul camerei.

— Ți plac cadourile mele? întrebă ea, arătând spre cutii.

Toate sunt frumoase, ambalate în hârtie colorată, legate cu funde de satin sau cu pampoane de catifea albă.

— De la cine sunt? întrebă Genevieve. De la pețitori?

— Nu „de la cine”, spune Katharine. „Pentru cine.” După ultimele detalii pline de afecțiune, vor fi trimise la Rolanth, pentru scumpa mea soră Mirabella.

Cu degetul acoperit de mânușa neagră, Katharine mângâie ușor o bucățică de panglică.

— Ne spui ce este înăuntru sau trebuie să ghicim? o întrebă Natalia.

Katharine își aruncă pe spate o buclă de păr.

— Înăuntru ea va găsi multe lucruri. Mănuși otrăvite. Bijuterii toxice. Un bulb uscat de crizantemă înmuiat în otravă, care se deschide când îl pui în ceai.

— Nu poate să meargă, spune Genevieve. Toate vor fi verificate. Nu poți s-o ucizi pe Mirabella cu niște daruri otrăvite ambalate frumos.

— Aproape am reușit să ucidem un naturalist cu un dar otrăvit ambalat frumos, spune Katharine încet.

Oftează.

— Dar s-ar putea să ai dreptate. E doar o mică distracție.

Natalia se uită la cutii. Sunt peste zece, de diverse culori și mărimi. Fiecare dintre ele va fi transportată separat, de un alt curier. Curierii aceia vor trebui schimbați în fiecare oraș, înainte de a ajunge la Rolanth. Cam multă bătaie de cap pentru o simplă distracție.

Katharine termină de scris eticheta cu stele negre și se întoarce. Apoi se așază pe sofa tapisată cu brocart alb-auriu și întinde mâna după o farfurie cu fructe de mătrăgună. Ia un pumn întreg de fructe, umflându-și obrajii, și le mestecă în dinți

până când sucii lor începe să i se prelingă pe la colțurile gurii. Genevieve își înăbușă o exclamație de uimire. Se întoarce spre Natalia, dar aceasta nu are ce să-i spună. După ce i se vindeca-seră rănilor, Katharine începuse să devoreze otrăvuri.

— Tot nu se știe nimic de Pietyr? întrebă ea, ștergându-și sucii de pe bărbie.

— Nu. Și nu știu ce să spun. I-am scris imediat după ce te-ai întors și l-am chemat aici. I-am scris și fratelui meu, l-am întrebat de ce nu vine. Dar nici Christopher nu mi-a răspuns.

— Atunci o să-i scriu eu însămi lui Pietyr, spune Katharine.

Își apasă stomacul cu mâna înmănușată, pentru că fructele de mătrăgună încep să-și facă efectul. Dacă lui Katharine îi venise harul, atunci otrava nu ar fi trebuit s-o afecteze. Dar se părea că acum putea tolera mult mai bine otrava, și consuma atât de multă, de parcă fiecare masă era un ospăț de *Gave Noir*. Katharine zâmbește larg.

— Voi termina scrisoarea înainte de a pleca la templu diseară.

— E o idee bună, spune Natalia. Sunt sigură că vei reuși să-l convingi.

Îi face semn lui Genevieve să plece amândouă din solar. Biata Genevieve! Nu știe cum să reacționeze. Nu e nicio îndoială că i-ar plăcea să fie rea, s-o ciupească pe regină sau s-o palmuiască, numai că regina din fața lor pare că e gata să o palmuiască și ea. Genevieve se încruntă și face încet o plecăciune.

— Deci i-a venit harul? întrebă Genevieve în șoaptă, după ce a urcat scările împreună cu Natalia. Cum a mâncat fructele alea! Dar mi-am dat seama că avea mâinile umflate sub mănuși...

— Nu știu, răspunde încet Natalia.

— Poate abia acum începe harul să se dezvolte?

— Dacă e așa, n-am mai văzut niciodată un har care să se dezvolte astfel.

— Dacă încă nu i-a venit harul, trebuie să aibă grijă. Prea multă otravă... ar putea să-i facă rău. S-o afecteze.

Natalia se oprește din mers.

— Știi. Dar se pare că nu am cum s-o opresc.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Unde a fost atâtea zile?

Natalia se gândește la umbra aceea de fată care intrase pe ușă, cu pielea cenușie și rece. Uneori vede în vis silueta asta, cum se apleacă deasupra patului ei, întinzând spre ea brațe rigide ca de mort. Natalia se cutremură. În ciuda căldurii de vară, și-ar dori să stea lângă foc cu o pătură pe umeri.

— Poate e mai bine să nu știm.

Scrisoarea lui Katharine pentru Pietyr nu are decât trei rânduri.

Scumpul meu Pietyr,

Întoarce-te la mine. Nu-ți fie frică. Nu întârzia.

Regina ta Katharine.

Bietul Pietyr! Îi plăcea să și-l imagineze ascunzându-se undeva. Sau fugind printre tufișuri cu crengi aspre și țepoase care lovesc ca niște bice, așa cum făcuse ea în noaptea aceea când se întâlnise cu el lângă Domeniul Breccia. În noaptea aceea când a aruncat-o în prăpastie.

— Trebuie să îmi aleg cu grijă cuvintele, Dulceață, îi spune ea tandru șarpelui încolăcit pe braț. Ca el să creadă și acum că sunt mica lui regină delicată.

Zâmbește.

— Nu trebuie să-l sperii.

El crede probabil că va fi aruncat în temnițele din subsolul castelului Volroy, dacă se întoarce. Că ea va pune un gardian cu

harul războiului să-l dea cu capul de pereți până când îi va sfărâma creierul. Dar Katharine nu spusese nimănui ce rol avusese el în noaptea aceea. Și nici nu avea de gând să spună cuiva. Nataliei îi spusese că ajunsese din întâmplare pe Domeniul Brecia, după ce fugise panicată de ursul lui Arsinoe.

Katharine stă la biroul ei și se uită pe fereastră. În est, în spațele ultimului vârf al muntelui Stonegall, capitala Indrid Down strălucește în lumina amurgului. În mijloc, cele două turnuri gemene de la Volroy se ridică spre cer, iar marele castel-fortăreață domină toate clădirile. Chiar și munții par piperniciți în comparație cu el, profilându-se ca niște troli striviți de o lumină strălucitoare.

Fructele de mătrăgună îi răscolesc stomacul, dar Katharine nici nu clipește. Trecuse mai bine de o lună de când se cățăraseră cu unghiile de buza prăpastiei, ca să ajungă în inima insulei, iar acum putea suporta orice.

Se apleacă spre fereastră și o deschide. În aceste zile, camelele ei păstrează un miros ușor de boală și de animalele pe care testează otrava. Camera e plină de cuști și colivii, cu rozătoare și păsări, pe mese, de-a lungul pereților. Unele animale zac moarte acolo, așteptând să fie îndepărtate.

Bate cu degetele în cușca de pe biroul ei, ca să trezească șoarecele cenușiu din ea. Acesta nu mai vede decât cu un ochi, iar blana i-a căzut aproape complet de la otrăvurile ei. Katharine îi oferă un biscuit printre gratii, iar șoarecele se apropie să adulmece, dar se teme să-l mănânce.

— Odinioară am fost și eu un șoarece, spune ea și își scoate mânușile.

Bagă mâna în colivie și mângâie încet trupul chel al șoarecelui.

— Dar acum nu mai sunt.

WOLF SPRING

Arsinoe și Jules sunt la masă în bucătărie și taie niște cartofi mici și roșii, când bunicul lui Jules, Ellis, năvălește pe ușă cu familiarul lui, spanielul alb. Ridică spre ele sprâncenele încărunțite și le întinde un pliculeț negru cu sigiliul de ceară al Consiliului Negru.

Cait se oprește din tocatul verdețurilor doar ca să sufle o suviță de păr care îi intra în ochi. Apoi toate trei femeile își continuă treaba.

— Nu vrea nimeni s-o citească? întreabă Ellis.

Pune scrisoarea pe blatul mesei și îl ridică pe Jake să adumece cartofii.

— De ce? pufnește Cait. Presupun că toată lumea știe ce spun. Face un gest cu capul spre partea cealaltă a bucătăriei.

— Acum nu ai vrea să-mi spargi și mie patru gălbenușuri într-un castron?

Ellis îl lasă jos pe Jake și desface plicul.

— Vor să precizeze că toți pețitorii au cerut să aibă prima întâlnire cu regina Katharine, spune el, după ce citește.

— E o minciună, mormăie Jules.

— Se poate. Dar nici nu contează. Spune aici că urmează să-i primim pe pețitorii Thomas „Tommy” Stratford și Michael Percy.

— Doi?

Arsinoe se strâmbă dezgustată.

— De ce doi? De ce și unul?

Jules, Cait și Ellis schimbă o privire. Doi pețitori în același timp reprezintă un mare compliment. Înainte de spectacolul cu ursul de la Festivalul Beltane, nimeni nu se aștepta ca Arsinoe să primească vreun pețitor, darămite doi.

— Trebuie să sosească, spune Ellis. Și cine știe cât vor sta aici dacă te plac.

— Până la sfârșitul săptămânii or să fie plecați, spune Arsinoe, tăind în două un cartof.

Jules ia scrisoarea de la Ellis.

— Tommy Stratford și Michael Percy.

Festivalul Beltane nu mai este acum ceva îndepărtat, acești doi băieți veniseră împreună cu o corabie în noaptea Debarcării. Aveai impresia că nu se pot opri din râs. Billy voia să-i strângă de gât.

Arsinoe aruncă pe masă cuțitul și pune ultima grămăjoară de cartofi pe un platou de lemn.

— Gata, Cait, spune ea. Ce mai urmează?

— Urmează să ieși din casă, răspunde Cait. Nu poți să te ascunzi în bucătăria mea la nesfârșit.

Arsinoe se prăbușește în scaun. Oamenii din Wolf Spring nu se mai satură de Regina lor Urs. Se adună în jurul ei în piață și îi cer să le spună povești despre marele ei urs brun. Îi cumpără un uriaș pește argintiu și se așteaptă ca ea să-l înfulece. Crud, sub ochii lor. Ei nu știu că povestea cu ursul fusese un truc, că el fusese adus pe scenă la Ceremonia de Revelare să danseze ca tras de sfoară. Ei nu știu că Jules îl controla cu ajutorul unui farmec de magie joasă. Numai familia, Joseph și Billy știu asta. Și încă mai puțini știu cel mai mare secret pe care îl are Arsinoe, că ea, de fapt, nu e naturalistă, ci toxică, așa cum s-a văzut după ce ea

și Jules au mâncat dulciuri otrăvite trimise de Katharine. Jules se îmbolnăvise grav și fusese gata să moară, și de atunci are dureri în tot corpul și șchioapătă. Dar Arsinoe nu avusese nimic.

Secretul acesta nu îl cunoștea decât ea, Jules și Joseph.

— Haide! spune Jules.

O bate pe umăr pe Arsinoe și se ridică rigidă. Lângă ea, Camden, puma, își linge umărul fracturat de primul familiar fals avut de Arsinoe, cel care îi lăsase și cicatrice pe față. Nu trecuseră nici două luni între atacul ursului și otrăvirea lui Jules, evenimente în urma cărora amândoi rămăseseră invalizi. Ca și cum Zeița ar fi vrut cu cruzime ca ei să se potrivească și aici.

— Unde mergem? întreabă Arsinoe.

— Undeva unde să nu mai stați pe capul meu, spune Cait, aruncând niște bucațele de mâncare pe masă pentru familiarii Aria și Eva, ciorile.

Păsările dau din cap, apreciind gestul, iar Cait spune cu voce mai blândă:

— Vrei să-ți fac înainte puțin ceai de coajă de salcie, Jules?

— Nu, bunico. Mă simt bine.

În curte, Arsinoe o urmează pe Jules, care trece pe lângă cotețul găinilor împreună cu Camden, dezmoțindu-și picioarele la căldura soarelui. Apoi se repede la grămada de lemne.

— Ce răscolești acolo? o întreabă Jules.

— Nimic.

Dar se întoarce cu o carte cu coperti vernil, de pe care scutură bucațelele de lemn. I-o întinde lui Jules și aceasta se încruntă. Este o carte despre plante otrăvitoare, pe care o sustrăsese cu grijă din librăria lui Luke.

— N-ar trebui să umbli cu de-astea, spune Jules. Și dacă te vede cineva cu ea?

— Vor crede că vreau să mă răzbun pentru ceea ce ți-au făcut ție.